

ΕΝΑ ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ|ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΑΜΠΕΤΑ

Κείμενο: [Πελιώ Παπαδιά](#)

05/4/2016

Με αφορμή το νέο της βιβλίο ['Ένα παρατσούκλι και για μένα, παρακαλώ'](#), που μόλις κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Ψυχογιός, το Ταλκ συνομίλησε με τη συγγραφέα Ιωάννα Μπαμπέτα.

Ποια ήταν η έμπνευσή σας για να γράψετε αυτό το βιβλίο;

Η κολλητή μου στο Λύκειο είχε δυσλεξία. Ένας όρος που δεν γνωρίζαμε τότε. Κατάφερε όμως να πετύχει σπουδαία πράγματα στη ζωή της. Και κάποιοι φίλοι των παιδιών μου έχουν μαθησιακές δυσκολίες. Στεναχωριέμαι όταν νιώθω πως ένα παιδί σηκώνει βάρος στις πλατούλες του χωρίς να φαίει. Γι' αυτό κι ήθελα να γράψω μια ιστορία αισιόδοξη με έναν ήρωα που αντιμετωπίζει γενναία τη δυσλεξία.

Ο πρωταγωνιστής σας είναι ένα παιδί με δυσλεξία. Το βιβλίο σας γράφτηκε καταρχάς για να ενθαρρύνει τα παιδιά που έχουν μαθησιακές δυσκολίες;

Ο πρωταγωνιστής μου είναι ένα παιδί που δεν έχει παρατσούκλι και τυχαίνει να έχει και δυσλεξία. Είναι ένα παιδί σαν όλα τα άλλα, με χαρίσματα και με ανασφάλειες. Το βιβλίο γράφτηκε για να ενθαρρύνει όλα τα παιδιά να νιώσουν καλά με τον εαυτό τους. Να τον αγαπήσουν με τα καλά του και τα κακά του.

Συχνά τα παρατσούκλια, ιδιαίτερα ανάμεσα σε παιδιά, έχουν αρνητική χροιά. Εσείς επιλέξατε να τους δώσετε ένα θετικό πρόσημο και μάλιστα βάλατε τον πρωταγωνιστή σας να επιδιώκει να αποκτήσει ένα. Για ποιο λόγο το κάνατε;

Τα πάντα είναι θέμα οπτικής. Μου αρέσει να βλέπω τα πράγματα απ'όλες τις πλευρές. Η ζωή έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον έτσι. Και πιστεύω ακράδαντα πως τα πάντα μπορούν να γίνουν από αρνητικά θετικά. Έτσι και με τα παρατσούκλια. Μπορείς να κοροϊδέψεις την αδυναμία κάποιου. Πόσο ωραίο θα ήταν όμως να φωτίσεις το ταλέντο του!

Ο πρωταγωνιστής σας, αν και μόνο οκτάχρονος, μοιάζει πολύ συνειδητοποιημένος για τη διαφορετικότητά του. Πώς τα κατάφερε;

Είναι συνειδητοποιημένος γιατί είναι ένα παιδί που ζει αγκαλιασμένο από την οικογένειά του και τη δασκάλα του. Είναι ένα παιδί που έχει φίλους. Όλοι έχουν αποδεχτεί τη διαφορετικότητά του. Φαίνεται από την ήρεμη συμπεριφορά τους. Άρα είναι πολύ εύκολο να την αποδεχτεί κι ο ίδιος.

Πώς μπορούμε, γονείς και εκπαιδευτικοί, να βοηθήσουμε τα παιδιά μας να βρουν τα ταλέντα τους και να τα καλλιεργήσουν; Πώς μπορούμε να τα ενισχύσουμε ώστε να αποκτήσουν μια συγκροτημένη ταυτότητα; Το εκπαιδευτικό μας σύστημα δεν δίνει, δυστυχώς, μεγάλα περιθώρια...

Όταν τα παιδιά έχουν συγκροτημένους γονείς, θεωρώ πως γίνονται συγκροτημένα. Είναι κάτι που είτε το βιώνεις στο σπίτι σου είτε όχι. Δεν μπορούμε όλα να τα περιμένουμε από το εκπαιδευτικό σύστημα και να γκρινιάζουμε. Έτσι είναι τα πράγματα και δεν θα αλλάξουν άμεσα. Οι εκπαιδευτικοί τι να πρωτοπυρολάβουν; Στο χέρι των γονιών είναι να βοηθήσουν τα παιδιά τους. Να αφουγκραστούν, να αισθανθούν, να τα πάρουν από το χέρι και να τους δείξουν διεξόδους, τρόπους έκφρασης και δημιουργίας.

Όλες οι λύπες αντέχονται αν μπορείς να τις βάλεις σε μια ιστορία! Τι όμορφη φράση! Μπορεί αυτό το απόφθεγμα της Κάρεν Μπλίξεν να λειτουργήσει παιδαγωγικά; Σε μικρούς και σε μεγάλους...

Μια μικρή λύπη βρίσκεται σε κάθε ιστορία μου. Μόνο τότε παύει να έχει γωνίες. Στρογγυλεύει. Κάποιος άλλος μπορεί να τη βάλει στη μουσική του, στον χορό του ή στη ζωγραφιά του. Πρέπει οπωσδήποτε κάπου να βρει σπιτάκι η λύπη γιατί αλλιώς φτιάχνει ολόκληρη πολυκατοικία στην καρδιά μας...

Στην ιστορία σας, παρουσιάζεται και το χάσμα των γενεών! Όμως παππούς και Στέφανος καταφέρνουν και αλληλοσυμπληρώνονται! Πιστεύετε ότι σε μερικά χρόνια είναι πιθανό τα βιβλία να ηγηθούν από τους Ηλεκτρονικούς Υπολογιστές;

Με συγκινεί η σχέση ενός παιδιού με τον παππού του και τη γιαγιά του. Όταν υπάρχει αγάπη, όλα τα χάσματα γεφυρώνονται. Όταν έβλεπα παλιότερα τον γιο μου να εξηγεί ένα παιχνίδι στο τάμπλετ στη γιαγιά και στον παππού του κι εκείνοι στη συνέχεια να το παίρνουν και να παίζουν, ήταν για μένα μια αποκάλυψη. Ήταν ένα σ' αγαπώ εκείνη η συνεργασία. Όσο για την τεχνολογία, δεν θεωρώ πως είναι εχθρός του βιβλίου. Θα λειτουργεί πάντα βοηθητικά. Δεν φοβάμαι τους υπολογιστές, αλλά τους χρειάζομαι. Και τα βιβλία χρειάζομαι. Εγώ και πολλοί άλλοι. Κι όσο υπάρχει ζήτηση θα υπάρχει προσφορά. Από εμάς εξαρτάται λοιπόν.

Και τέλος, μια προσωπική ερώτηση! Εσείς έχετε παρατσούκλι; Αν ναι ποιο; Αν όχι, πώς θα θέλατε να σας αποκαλούν;

Όταν ήμουν μικρή, η μαμά μου με φώναζε Μπελά. Έπαιρνα το ποδήλατό μου κι εξαφανιζόμουν. Ανησυχούσε και με μάλωνε όταν επέστρεφα με ματωμένα γόνατα... Τώρα στο σπίτι με φωνάζουν Στρατηγό. Μου αρέσει η οργάνωση και το πρόγραμμα. Ευτυχώς, ο Μπελάς κι ο Στρατηγός συνυπάρχουν αρμονικά.

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ

7-8 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Ιωάννα Μπαμπέτα

Ένα παρατσούκλι και για μένα, παρακαλώ

Εικονογράφηση:
Νίκος
Γιαννόπουλος

Πριγκίπισσα
Αϊνστάιν
Μπετόβεν
Αστέρια

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΤΙΣ
μαθησιακές
δυσκολίες

